

ПУТІН ПРАГНЕ ЗАВЕРШИТИ РОЗПОЧАТИЙ СТАЛІНОМ ГЕНОЦИД УКРАЇНЦІВ

Павло ГРОД
Президент Світового Конгресу Українців

Шановні високоповажні гості та учасники Конференції, дорогий Український народ! Цієї суботи, 25 листопада, люди по всій Україні та по всьому світу запалюватимуть свічки в пам'ять про мільйони українців, які загинули у 1930-х роках та про штучний масовий голод, який влаштував сталінський режим. Відомий у світі як Голодомор, цей штучний голод десятиліттями був таємницею в СРСР, його приховували від світової спільноти.

Нарешті світ починає визнавати Голодомор актом геноциду проти Українського народу, але багато людей досі не бачать зв'язку між спробою Сталіна знищити Україну та сучасною геноцидною війною Російської Федерації проти України. Насправді Путін – лише останній у довгому списку російських правителів, які намагалися знищити українську національну ідентичність.

Боротьба України проти російського імперіалізму триває вже понад триста років. Це трагічна історія, з хвилями підкорення, колонізації та русифікації. Спроби царської влади гнобити українську ідентичність не стали на заваді проголошенню незалежності України після російської революції 1917 року. Після років жорстокої боротьби більшовики змогли розчавити спробу утвердження української державності та включити країну до СРСР, який якраз тоді й поставав.

Попри цю поразку, мрія про незалежну Україну жила. Наприкінці двадцятих років ХХ століття Сталін почав розглядати “українське питання” як екзистенційну загрозу для своєї авторитарної імперії. Його реакція була жорстокою. Окрім Голодомору, який, за оцінками сучасних дослідників, вбив мільйони українців, Сталін наказав знищувати українських національних лідерів. Це призвело до масового вбивства українських політиків, священників, науковців, письменників, художників та будь-кого, хто міг чинити опір радянському захопленню. Рафал Лемкін, автор терміну “геноцид”, заявив, що кампанія сталінського режиму зі знищення української нації була “класичним прикладом радянського геноциду”.

Коли у 1991 році Україна постала на уламках Радянського Союзу – вона була глибоко травмованою та сильно русифікованою нацією, яка все ще залишалася під неофіційним впливом Кремля.

Але проголошення Незалежності у 1991 році допомогло запустити процес національного зцілення. Мільйони українців уперше почали відкривати для себе власну історію. Це дало поштовх для відмови від імперського минулого та припинення москвоцентричних історичних наративів, які зобов'язували українців шанувати своїх катів.

Коли Путін прийшов до влади, він побачив ці прагнення українського суспільства позбутися спадщини імперського минулого.

Протягом свого правління Путін дедалі більше ставав одержимим Україною. Він почав розглядати українську незалежність як симптом занепаду Російської імперії. Для Путіна Україна символізувала історичну несправедливість розпаду Радянського Союзу. І коли молоде покоління українців консолідувало свою державність і прийняло європейську ідентичність, спроби Путіна розвернути цей процес ставали дедалі більш радикальними.

Жорстка політика Путіна щодо України завжди мала зворотний ефект – зміцнювала рішучість України відмовитися від об'єднання з Росією. У 2004 році спроба поставити президентом України маріонетку Кремля спровокувала демократичну Помаранчеву революцію.

Через десять років, коли мільйони українців знову вийшли на вулиці, захищаючи свій європейський вибір, Путін відповів вторгненням до Криму та на схід України. Ці спроби також провалилися й призвели до безпрецедентного зниження російського впливу на 93% території України, яка залишалася поза контролем Кремля.

На початку 2010-х років стало очевидно, що у Путіна закінчуються можливості запобігти зменшенню впливу Росії над Україною. Саме це пояснює рішення російського диктатора розв'язати найбільший європейський військовий конфлікт з часів Другої світової війни.

Повномасштабне вторгнення 24 лютого 2022 року було скоріше актом відчаю, який відобразив наростаючу паніку в Кремлі через загрозу втратити Україну. Для Путіна та багатьох інших представників російської еліти історичний поворот незалежної України до Європи нагадував болючі спогади про радянський відступ зі Східної Європи в останні роки Холодної війни. У той час як падіння Берлінського муру призвело до розпаду СРСР, багато хто сприймав вихід України з орбіти Кремля як каталізатор руйнування російської імперії.

Путін давно стверджує, що Україна є історично нелегітимною, і досі переконує, що українці – насправді росіяни (“один народ”). З початку повномасштабного вторгнення його риторика щодо України стала ще більш відверто геноцидною. Путін оголосив цілі українські регіони “історично російськими землями”. Він вважає Україну штучною квазідержавою, яка завдячує своїм існуванням антиросійським змовам і більшовицьким помилкам. В одному особливо показовому епізоді на початку 2023 року він оглянув карту Східної Європи сімнадцятого століття й прокоментував: “України ніколи не існувало в історії людства”.

Заперечення Путіним права України на існування задало тон усьому російському вторгненню. Так само як і сталінські різники століття тому, путінські війська систематично переслідують українських патріотів і лідерів громад. На територіях, які перебувають під контролем Кремля, населення під постійним тиском і вимогою отримати російське громадянство. Окупаційні адміністрації

знищують усі символи української державності та сліди української ідентичності. Російська армія в Україні безперечно винна у вчиненні всіх п'яти складників злочину геноциду, визначених Конвенцією ООН про запобігання злочину геноциду та покарання за нього 1948 року.

Ті, хто зараз закликає до припинення вогню в Україні, повинні зважати на геноцидний характер вторгнення Росії. Путін чітко дав зрозуміти, що має намір стерти Україну з карти Європи. Він розглядає саме існування України як нестерпну загрозу для Росії й готовий заплатити майже будь-яку ціну, щоб усунути цю загрозу шляхом знищення української державності. Його жорстка позиція цілком відповідає багатовіковій російській імперській політиці.

Протягом останніх двадцяти місяців Путін продемонстрував свою готовність пожертвувати міжнародним авторитетом Росії разом із життями сотень тисяч російських солдатів заради досягнення своїх божевільних цілей. Небезпечно і нереалістично припускати, що він вдовольниться невеликою частиною України, яку зараз окупує Росія. Насправді Путін використав би будь-яку паузу у бойових діях, щоб переозброїтися та посилитися перед початком нового етапу своєї злочинної кампанії зі знищення України.

Настав час визнати, що вторгнення Росії в Україну – це не звичайна війна з обмеженими політичними цілями; це спроба довести до кінця сталінський геноцид української нації, і він не закінчиться, поки Росія не зазнає поразки. Повної поразки.

Ігнорування цих імперіалістичних планів не змусить їх кудись зникнути. Ми маємо усвідомити, щоб цього не сталося з нашими дітьми, онуками, правнуками, ми повинні бути єдині, тверді та свідомі у своїй боротьбі. І тому сьогодні Україна та українці, де б вони не проживали, мають знати, пам'ятати та говорити до світу про геноцид українського народу тоді і геноцидну війну зараз. Трагедія українського народу 90 років тому назад і боротьба зараз – це неприйняття терору, насилля, людиноненависництва.

Тож схилиємо голови в глибокій жалобі за тими, хто загинув голодною смертю у 1932–1933 роках. У спільній молитві 25 листопада згадаймо усіх жертв голодоморів, запалімо свічку пам'яті у своїх оселі та у своїй душі.

Слава Україні! Героям слава!